

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupený JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem se sídlem Lidická 784, Kralupy nad Vltavou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2017, č. j. 75 Az 46/2016 - 70,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2017, č. j. 75 Az 46/2016 - 70, **se** ve výroku I. a II. **ruší**.
- II.** Usnesení Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-135742-2/OAM-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Davida Kojzara **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2017, č. j. 75 Az 46/2016 - 70, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-135742-2/OAM-2016. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno správní řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že v daném případě se jedná již o osmou žádost žalobce o azyl, resp. mezinárodní ochranu. První žádost (v dané době se jednalo o žádost o udělení azylu)

podal žalobce dne 26. 4. 2002. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2002, č. j. OAM-736/LE-C10-2002. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 4. 2004, č. j. 59 Az 81/2003 – 67, a kasační stížnost směřující proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 12. 2004, č. j. 3 Azs 411/2004 – 135, odmítl pro nesplnění podmínek řízení.

[3] Druhou žádost, již o udělení mezinárodní ochrany, žalobce podal dne 25. 4. 2007. Žádost byla rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2007, č. j. OAM-10-176/LE-C06-C09-2007, zamítnuta dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 10. 2008, č. j. 3 Az 18/2007 – 16, zamítl. Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 5. 5. 2010, č. j. 3 Azs 16/2010 – 88, zastavil, neboť nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce.

[4] Třetí žádost v pořadí podal žalobce dne 8. 7. 2010 a žalovaný v návaznosti na ni vydal rozhodnutí ze dne 13. 9. 2012, č. j. OAM-254/ZA-06-P12-2010, o tom, že mezinárodní ochrana dle § 12 až § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje. Krajský soud v Hradci Králové žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl rozsudkem z 19. 8. 2013, č. j. 29 Az 22/2012 – 67, a Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 Azs 23/2013 – 23.

[5] Čtvrtá žádost žalobce ze dne 27. 3. 2014 byla rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. OAM-54/LE-LE05-LE05-2014, shledána nepřipustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2014, č. j. 75 Az 3/2014 – 45, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí a Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce usnesením ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 Azs 127/2014 – 30, odmítl pro nepřijatelnost.

[6] V pořadí pátou žádost žalobce ze dne 15. 5. 2014 žalovaný opět posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil rozhodnutím ze dne 1. 8. 2014, č. j. OAM-217/ZA-ZA08-HA08-2014. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 5. 2015, č. j. 75 Az 5/2014 – 80, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta a Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 7 Azs 152/2015 – 19.

[7] Řízení o šesté žádosti žalobce ze dne 16. 9. 2014 žalovaný zastavil rozhodnutím ze dne 1. 12. 2014, č. j. OAM-458/ZA-ZA04-HA08-2014. Na základě žaloby Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 15. 5. 2015, č. j. 75 Az 1/2015 – 46, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný opět rozhodl dne 16. 6. 2016, č. j. OAM-458/ZA-ZA04-HA08-R2-2014, tak, že řízení opět zastavil. Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 3. 2017, č. j. 75 Az 24/2016 – 42, zamítnuta. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku žalobce nepodal.

[8] Sedmou žádost podal žalobce dne 24. 2. 2015. Žalovaný vyslovil její nepřipustnost rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015, č. j. OAM-162/ZA-ZA14-HA08-2015, a řízení o ní zastavil. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 16. 9. 2015, č. j. 75 Az 4/2015 – 24, žalobu odmítl pro neodstranění vad a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 Azs 147/2015 – 25, odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost.

[9] V pořadí osmou žádost o udělení mezinárodní ochrany v projednávané věci podal žalobce dne 4. 10. 2016. Jako důvody žádosti žalobce uvedl svůj zdravotní stav, neboť podstoupil dvě operace a lékař mu doporučil odpočinek. V České republice žije od roku 2002 a od této doby nenavštívil Indii. Zároveň uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu také z důvodu hrozícího vypuknutí války mezi Indií a Pákistánem.

pokračování

[10] Usnesením ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-135742-2/OAM-2016, žalovaný řízení o dané žádosti dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. V usnesení žalovaný podal výčet řízení ve věci azylu a mezinárodní ochrany vedených s žalobcem a s odkazem na § 11a odst. 3 zákona o azylu uvedl, že posoudil důvody další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedl srovnání s jeho tvrzeními, která žalobce uplatnil v rámci předchozích správních řízení, a následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl v této žádosti žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností svého případu a žalovaný neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

[11] Proti tomuto usnesení brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji výrokem I. rozsudku ze dne 4. 7. 2017, č. j. 75 Az 46/2016 – 70, zamítl, výrokem II. tohoto rozsudku rozhodl o tom, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu jeho nákladů, a výrokem III. přiznal ustanovenému zástupci odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o žalobě ve výši 12342 Kč. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 – 64 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že je povinností žadatele, aby v opakované žádosti uvedl nové skutečnosti či zjištění. V opačném případě je správní orgán nucen na základě § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou. Krajský soud dále shrnul důvody všech předchozích žádostí žalobce a dospěl k závěru, že skutečnosti tvrzené žalobcem v projednávaném případě se shodují se skutečnostmi uvedenými v žádostech předešlých, a proto žalovaný zcela správně správní řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.

[12] Námitku nedostatečného odůvodnění usnesení žalovaného krajský soud neshledal důvodnou s poukazem na zrychlený postup dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž dle krajského soudu se tento postup uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením ve věci azylu či mezinárodní ochrany za předpokladu, že všechny žalobcem tvrzené skutečnosti již byly posouzeny „*v první řadě ministerstvem a následně i odvolacím orgánem*“ (pozn. NSS: tím je tedy patrně myšleno posouzení žalobcových tvrzení žalovaným, neboť žádný odvolací orgán ve věcech mezinárodní ochrany nerozhoduje). Žalobce podává žádosti o udělení mezinárodní ochrany v krátkých intervalech, takže je možné vycházet ze zjištění z předchozích řízení tak, jak to učinil žalovaný. Nová tvrzení musí dle krajského soudu ukazovat na podstatnou změnu okolností vztahujících se k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobcova tvrzení o možném vzniku válečného konfliktu mezi Indií a Pákistánem nejsou takovou podstatnou změnou okolností, proto je dle krajského soudu možné odkázat na závěry učiněné v předcházejících řízeních.

[13] V rámci vypořádání námítky žalobce o neudělení humanitárního azylu poukázal krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nenárokosti tohoto typu mezinárodní ochrany a výjimečnosti okolností, za kterých je možné jej udělit. Lékařské zprávy předložené žalobcem dle krajského soudu nenavštědčují tomu, že by zdravotní stav žalobce zakládal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu.

[14] Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce neprokázal existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení jeho žádosti, což sám výslovně potvrdil v jednom ze svých vyjádření, a jeho zdravotní stav není tak závažný, aby bylo možné uvažovat o udělení humanitárního azylu, proto žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval § 11a odst. 3 zákona o azylu. Krajský soud měl za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že usnesení žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu.

II.

Obsah kasační stížnosti

[15] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud dle něj pochybil, jestliže uvedl, že břemeno nových tvrzení v rámci posouzení opakované žádosti leží pouze na žadateli o mezinárodní ochranu. Dle stěžovatele má žadatel zhoršené důkazní možnosti. Žalovaný by dle něj měl případ přezkoumat a neomezovat se pouze na tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže by shledal, že tvrzení stěžovatele jsou nedostatečná, měl by jej vyzvat k doplnění. Stěžovatel také trvá na tom, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně uvedl novou skutečnost spočívající v hrozbě ozbrojeného konfliktu mezi jeho zemí původu a Pákistánem.

[17] Stěžovatel také poukázal na skutečnost, že krajský soud posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu stěžovateli, přestože žalovaný vůbec věcné posouzení důvodů jakékoli formy mezinárodní ochrany neprováděl. V takovém případě dle stěžovatele nelze nahradit posouzení správního orgánu úvahou soudu, pokud soud alespoň neprovede „meritorní řízení“ a dokazování.

[18] Závěrem ustanovený právní zástupce stěžovatele požádal, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal i rozhodnutí o výši odměny ustanoveného obhájce, neboť učinil další kroky k obraně zájmu a práv jemu svěřeného klienta. V této souvislosti podal kasační stížnost, a proto požádal, aby bylo rozhodnuto o odměně podle skutečného stavu ke dni rozhodnutí. Toto vyjádření neposoudil Nejvyšší správní soud jako kasační námitku směřující do výše uvedeného výroku III. rozsudku krajského soudu, neboť zástupce stěžovatele neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by považoval tento výrok za nezákonný. Pokud jde o odměnu a náhradu hotových výdajů zástupce za zastupování v řízení o kasační stížnosti, rozhodl o něm Nejvyšší správní soud výrokem III. tohoto rozsudku (viz dále).

III.

Vyjádření žalovaného

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje své usnesení ve věci mezinárodní ochrany, jakož i rozsudek krajského soudu za vydané v souladu s právními předpisy. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyložil zákon o azylu, pokud konstatoval, že je to právě stěžovatel, kdo má prezentovat nová zjištění. Dle žalovaného jde v případě rozhodování dle § 11a odst. 3 zákona o azylu v podstatě o procesní typ rozhodnutí, kde rozhodně nemá místo posouzení skutkových okolností, neboť s těmi se již v předchozích řízeních správní orgán vypořádal. Dle žalovaného je také nutné přihlédnout ke skutečnosti, že povinnost tvrzení dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam a stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany, neboť právě pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.

[20] Žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k § 11a zákona o azylu, ve znění účinném od 18. 12. 2015, s tím, že z jejího textu lze dovodit, že usnesení žalovaného dostalo požadavkům tohoto ustanovení. Na základě obsahu předmětné žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany se dle žalovaného nelze domnívat, že by s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování nebo vážné újme došlo k tomu, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu.

pokračování

[21] K otázce nepřijatelnosti kasační stížnosti žalovaný uvedl, že podaná kasační stížnost dle něj nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s., navrhl tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[24] Stěžovatel v tomto případě namítá taková zásadní pochybení krajského soudu (zejména v otázce výkladu § 11a odst. 3 zákona o azylu a z něho vyplývajících povinností pro žalovaného), která by mohla mít dopad do jeho hmotně právního postavení a která navíc nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[25] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[26] Dle § 10a písm. e) zákona o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015, „*[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.

[27] Ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela č. 314/2015 Sb.“), účinného od 18. 12. 2015, však již pouze uvádí, že žádost je nepřijatelná, „*podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1*“ zákona o azylu.

[28] V § 11a zákon o azylu, ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 30. 7. 2019, stanovil:

*„(1) Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl **nebo se objevily** nové skutečnosti nebo zjištění, které*

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.

(2) Není-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.

*(3) Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení **nebo podstatnou změnu okolností** vztahujících se ke možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo ke brozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu brozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením **zastaví**. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen ke pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vypíše na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*

(4) Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.“ (důraz doplněn NSS)

[29] Z uvedeného vyplývá, že zákon o azylu mezi opakovanými žádostmi před přijetím novely č. 314/2015 Sb. nerozlišoval. Dle nové zákonné definice obsažené v § 2 odst. 1 písm. f) a g) zákona o azylu je však „*opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany*“ a „*další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.*“

[30] U první opakované žádosti současné znění zákona o azylu počítá se shodným režimem, jaký znění před účinností novely č. 314/2015 Sb. upravovalo u opakovaných žádostí obecně. Pokud cizinec požádá o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost bude nepřijatelná a řízení o ní zastaveno, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se takové nové skutečnosti či zjištění neobjeví i bez jejich výslovného uvedení žadatelem, tedy zejména, pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, aby tato změna mohla zakládat

pokračování

opodstatněnost nové žádosti. Pro postup dle předchozí právní úpravy lze v tomto smyslu odkázat na požadavky stanovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, který dovedl, že odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti musí vždy obsahovat také „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že (...) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.

[31] Rozhodování o další opakované žádosti se v této věci řídí § 11a odst. 3 zákona o azylu, ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 30. 7. 2019, podle něhož žalovaný nejprve posuzuje, nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu důvodně domnívat, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování v zemi původu nebo že by mu tam hrozila vážná újma. Pokud se tak domnívat nelze, žalovaný řízení zastaví.

[32] Otázkou výkladu tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, a dospěl k závěru, že důvod pro rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí nespočívá v okruhu věcných problémů, kterými se při rozhodování o nich musí správní orgán zabývat, nýbrž spočívá ve skutečnosti, že cizinci v případě další opakované žádosti nadále nesvědčí právo setrvat na území ČR do rozhodnutí o jeho žádosti (viz § 3d zákona o azylu) ani další práva a oprávnění spojená s postavením žadatele o udělení mezinárodní ochrany [viz § 87a odst. 3 zákona o azylu; srov. též čl. 41 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přijímací směrnice)]. Tato skutečnost však nemá vliv na obsah usnesení o zastavení řízení o další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu:

*„Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát sformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. **Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.***

Stěžovatel [v citované věci žalovaný - pozn. NSS] se mylí, pokud se domnívá, že k odlišnému závěru lze dospět proto, že řízení o další opakované žádosti je procesně zjednodušené. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že podle § 11a odst. 3, věty druhé, zákona o azylu lze rozhodnutí vydat jen ve lhůtě 10 dnů od podání žádosti a modifikován je také způsob jeho doručování. Nepochybuje o tom, že tato úprava má význam pro efektivní fungování celého systému, zejména s ohledem na absenci postavení cizince jako žadatele o mezinárodní ochranu. Neznámená to však, že by bylo možné na odůvodnění takového rozhodnutí zcela rezignovat.

*Názoru stěžovatele je naopak třeba přisvědčit v tom směru, že rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí. Účelem odůvodnění správního rozhodnutí není opakovat již jednou vyříčené a rozhodnutí o žádostech téhož cizince na sebe věcně navazují, byť jsou vydávána v různých řízeních. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že s ohledem na konkrétní okolnosti věci bude vždy nutné posoudit, zda může odkaz plnohodnotně zastoupit vlastní odůvodnění. Zvláště pečlivý musí být postup ve vztahu k posouzení relevantních změn v zemi původu cizince, neboť, jak vyplývá z výše uvedeného, **správní orgán se jimi zabývá bez ohledu na tvrzení výslovně uvedená v žádosti a podstatnou roli v tomto ohledu hraje také čas, který v mezidobí uplynul.**“*

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že krajský soud v nyní posuzované věci zkoumal, zda důvody uplatněné stěžovatelem byly shodné s důvody uvedenými v jeho předchozích žádostech. Se závěry krajského soudu se však zdejší soud nemůže ztotožnit, neboť krajský soud v první řadě nepřezkoumal způsob posouzení těchto otázek žalovaným, resp. nezohlednil absenci tohoto posouzení ze strany žalovaného.

[34] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit názoru krajského soudu, že usnesení žalovaného bylo dostatečným způsobem odůvodněno. Krajský soud žádným způsobem nereflektoval, že odůvodnění žalovaného je svým obsahem pouze konstatováním, že stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností a žalovaný neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by byl stěžovatel vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

[35] V citovaném rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud žalovaný v napadeném usnesení popsal důvody nynější žádosti a na rozhodnutí o předchozích žádostech odkázal, jeho závěr, že stěžovatel žádné nové relevantní důvody neuvedl, bylo možné přezkoumat. Žalovaný však dle Nejvyššího správního soudu i v nyní posuzované věci pochybil, jestliže uvedl pouze výčet řízení, která se stěžovatelem byla vedena, a následně vůbec neodůvodnil, proč za novou skutečnost, na jejímž základě by bylo možné se domnívat, že by byl stěžovatel vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, nepovažuje tvrzení stěžovatele o možném vypuknutí války mezi Indii a Pákistánem.

[36] Jak totiž vyplývá ze správního spisu, toto tvrzení stěžovatel v předchozích žádostech neuváděl. Byť je velmi obecně formulováno, není možné akceptovat, že žalovaný neuvedl ani stručné vypořádání tohoto nově tvrzeného důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany v mezích § 11a odst. 3 zákona o azylu. I přes zmiňovaný obecný charakter námítky stěžovatele a skutečnost, že byla uplatněna až v osmé žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, je nutno přihlídnout též k tomu, že v řízeních o předchozích žádostech stěžovatel uváděl, že pochází z obce „Ramana“ (později uváděl „Armana“, správně má být patrně „Ramana Ramani“), v okrese Karnal, státě Harijána, která se sice nenachází bezprostředně na hranicích s Pákistánem, jedná se však o oblast severní Indie, u níž nelze a priori, bez jakékoliv bližšího odůvodnění, do budoucna vyloučit možné dotčení ozbrojeným konfliktem s Pákistánem (navíc stěžovatel v předchozích řízeních odkazoval též na to, že rodina jeho manželky žije v Amritsaru, ve státu Paňdžáb, který se již v blízkosti hranic s Pákistánem nachází), přičemž je obecně známou skutečností, že mezi Indii a Pákistánem probíhá latentní ozbrojený konflikt, jehož předmětem je zejména právě sporná hranice mezi oběma zeměmi, a že tento konflikt má v posledních letech spíše eskalující charakter. Z uvedeného důvodu měl žalovaný alespoň stručně odůvodnit, proč stěžovateli jakožto indickému státnímu příslušníkovi, paňdžábské národnosti a sikhského vyznání, pocházejícímu z výše uvedeného regionu, v dané souvislosti v případě návratu do země původu pronásledování či nebezpečí vážné újmy nehrozí.

[37] Tato povinnost žalovaného nevyplývá jen ze samotného tvrzení stěžovatele, které skutečně zůstalo jen ve velmi obecné rovině, ale rovněž, jak namítá stěžovatel, z dílce samotného § 11a odst. 3 zákona o azylu, který, jak vyložil Nejvyšší správní soud již v citovaném rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, vyžaduje, aby se žalovaný i z úřední povinnosti alespoň stručně vypořádal s otázkou, zda nedošlo od vydání rozhodnutí o předchozí žádosti stěžovatele, k podstatné změně okolností v zemi původu vztahujících se k možnému pronásledování z důvodu dle § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Jak již konstatoval zdejší soud v citovaném rozsudku, byť správní orgán zastavuje řízení o další opakované žádosti, shledá-li pro to zákonné podmínky, v rámci krátké desetidenní lhůty, musí vydání tohoto usnesení předcházet úvaha, která se v okruhu posuzovaných skutečností nijak zásadně neliší od rozhodování o přípustnosti první opakované žádosti dle § 11a odst. 1 zákona

pokračování

o azylu, a tato úvaha musí být alespoň stručně vyjádřena v odůvodnění usnesení o zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Jiný výklad daného ustanovení zákona o azylu ani není možný, neboť čl. 41 odst. 1 procedurální směrnice, s níž má být nová úprava dle důvodové zprávy k novele č. 314/2015 Sb. v souladu, sice umožňuje členským státům odepřít osobám, jež podaly další opakovanou (následnou) žádost o mezinárodní ochranu, právo setrvat na území daného členského státu, nevyjímá však posuzování přípustnosti těchto žádostí z režimu čl. 40 procedurální směrnice, jenž se týká všech opakovaných (následných) žádostí.

[38] Krajský soud při posouzení věci vycházel rovněž z judikatury vztahující se k již neúčinné a na posuzovanou věc nedopadající právní úpravě, konkrétně k § 10a písm. e) zákona o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015, který krajský soud ve svém rozsudku také zmiňuje a který skutečně povinnost žalovaného zohlednit při posuzování opakovaných žádostí případné nové azylově relevantní skutečnosti týkající se zejména země původu žadatele, byť by nebyly v nové žádosti uvedeny, výslovně nestanovil. Současně však krajský soud nepřihlédl ani k již citovanému rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, kterým byly tyto judikатурní závěry překonány a v němž byl i k předchozí právní úpravě přijat obdobný výklad, jenž je v nyní účinném § 11a odst. 1 zákona o azylu výslovně potvrzen ve vztahu k posuzování první opakované žádosti a jež je zároveň třeba, v souladu s citovanou judikaturou, obdobně vztáhnout i na posuzování další opakované žádosti dle § 11a odst. 3 zákona o azylu.

[39] Pokud jde o posouzení, zda nedošlo k azylově relevantním podstatným změnám situace v zemi původu stěžovatele, žalovaný i krajský soud se omezili na holé, ani ve vztahu k tvrzení stěžovatele týkajícímu se ozbrojeného konfliktu mezi Indií a Pákistánem, ničím nezdůvodněné konstatování, že žádné podstatné nové okolnosti či skutečnosti nebyly shledány, resp. krajský soud k tomu doplnil, opět bez jakéhokoli zdůvodnění, že daná tvrzení stěžovatele „*nevystihují svoji podstatou a charakterem skutečnosti způsobující podstatnou změnu okolností*“. Je zřejmé, že takový postup neodpovídá požadavkům, které na odůvodnění usnesení o zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu klade citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, a v tomto ohledu je tedy třeba kasační stížnost shledat důvodnou.

[40] Pokud jde o namítané posouzení stěžovatelem tvrzených důvodů pro udělení humanitárního azylu krajským soudem, Nejvyšší správní soud musí námitce stěžovatele v dále uvedeném rozsahu opět přisvědčit.

[41] Ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu neobsahuje žádnou zmínku o možném posouzení další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, a ve znění účinném do 30. 7. 2019 ani zmínku o možném posouzení z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 13 a § 14b zákona o azylu (novelou č. 176/2019 Sb., účinnou od 31. 7. 2019, byla k důvodům vylučujícím zastavení řízení o další opakované žádosti do § 11a odst. 3 zákona o azylu doplněna formulace „*nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a*“ – odkaz na § 14a zákona o azylu je však zjevně legislativní chybou, neboť doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny je i nadále stanovena v § 14b zákona o azylu).

[42] Nutnost posouzení i další opakované žádosti o mezinárodní ochranu tam, kde jsou k tomu relevantní důvody, i z hlediska možného udělení nenárokových forem mezinárodní ochrany, tedy humanitárního azylu a azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny však v každém případě vyplývá z § 11a odst. 4 zákona o azylu, podle něhož „*[m]inisterstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou*“. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, k této otázce Nejvyšší správní soud poznamenal, že žalovaný může žádost „*věcně posoudit také v případech, kdy k tomu shledá důvody*

hodné zvláštního zřetele (§ 11a odst. 4). Podle důvodové zprávy k novele zákona o azylu, která byla později provedena zákonem č. 314/2015 Sb., účinným od 18. 12. 2015, je tento postup žádoucí v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které správní orgán na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení humanitárního azylu podle § 14. Byť to důvodová zpráva výslovně neuvádí, stejnou logikou lze o využití tohoto ustanovení uvažovat v případech azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 (všechna citovaná ustanovení používají pojem důvody hodné zvláštního zřetele)“.

[43] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na svůj rozsudek ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 – 74, dle něhož znění § 11a odst. 4 zákona o azylu je obdobné § 14 zákona o azylu, neboť i zde je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“) a uplatní se na něj tedy obdobná pravidla:

„Žalovaný tak obecně musí uvedený neurčitý právní pojem vyložit a aplikovat s ohledem na odborné posouzení v každém jednotlivém případě, avšak rozhodnutí, zda žadatelovu žádost posoudit jako přípustnou, či nikoliv, je už v jeho diskreční pravomoci, která je relativně široká, omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

Správní soudy pak přezkoumávají úvahu žalovaného o (ne)přípustnosti žádosti ve smyslu § 11 odst. 4 zákona o azylu v omezeném rozsahu, tedy zda rozhodnutí žalovaného nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).“

[44] V uvedené věci, jež se týkala posouzení přípustnosti první opakované žádosti, však Nejvyšší správní soud nepovažoval za nezbytně nutné, aby rozhodnutí žalovaného obsahovalo přímo úvahu o tom, proč neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přípustnost opakované žádosti dle § 11 odst. 4 zákona o azylu: „Podstatné v projednávané věci totiž je, že všechny okolnosti, které by vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené stěžovatelem, mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (žalovaný zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry stěžovatele. Pokud dospěl žalovaný k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ stěžovatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení (srov. podobně úvahy ve vztahu k humanitárnímu azylu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005 - 48).“

[45] V nyní posuzované věci však uplatnil stěžovatel v nové žádosti o mezinárodní ochranu vedle zmiňovaného tvrzení o hrozbě vypuknutí války mezi Indií a Pákistánem již pouze důvod, který směřoval v podstatě výlučně k možnosti udělení právě humanitárního azylu, když uváděl, že z důvodu nemoci absolvoval dvě operace a lékař mu doporučil, aby odpočíval. Je pravdou, že svým zdravotním stavem stěžovatel argumentoval i v řízeních o některých svých předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany a v těchto řízeních také předkládal příslušné lékařské zprávy, které jsou součástí správního spisu i v nyní posuzované věci. Žalovaný se však v žalobou napadeném usnesení k uvedeným tvrzením stěžovatele nijak nevyjádřil nad rámec již zmiňovaného obecného konstatování, že stěžovatel neuvedl ve své nové žádosti žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolnosti svého případu. Žalovaný nevysvětlil, zda, případně do jaké míry se předmětná tvrzení stěžovatele shodují s tím, co již ke svému zdravotnímu stavu uváděl v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, či do jaké

pokračování

míry se jedná o nově uváděné skutečnosti, ani zda již žalovaný tato tvrzení v předešlých řízeních posoudil z hlediska potenciálních důvodů pro udělení humanitárního azylu. Usnesení žalovaného je tedy i ve vztahu k této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[46] Krajský soud namísto toho, aby žalobou napadené usnesení žalovaného v této otázce v mezích žalobních bodů přezkoumal a shledal uvedené deficity, jal se sám posuzovat, na základě lékařských zpráv, které stěžovatel předložil v řízeních o svých předchozích žádostech, zda jeho zdravotní stav odůvodňuje udělení humanitárního azylu, či nikoliv. Krajskému soudu však nepřisluší, aby svou úvahou zcela nahrazoval posouzení naplnění neurčitého právního pojmu správním orgánem a tím spíše ani jeho správní uvážení. I v tomto ohledu tedy shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

V.

Závěr a náklady řízení

[47] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. To je i případ nyní posuzované věci, neboť krajský soud by nemohl v dalším řízení na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospět k jinému závěru, než že je třeba zrušit žalobou napadené usnesení žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil ve výrocích I. a II. rozsudek krajského soudu i usnesení žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

[48] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil v uvedeném rozsahu rozsudek krajského soudu a současně i usnesení žalovaného, rozhodl podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle které má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o žalobě či o kasační stížnosti jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; a to i vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatele od placení soudních poplatků a ustanovení zástupce stěžovateli krajským soudem. Nejvyšší správní soud tedy stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[49] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát JUDr. David Kojzar, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 75 Az 46/2016 – 18. Podle § 35 odst. 10 poslední věty s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Jak již bylo konstatováno, o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce v řízení o žalobě rozhodl krajský soud výrokem III. napadeného rozsudku ze dne 4. 7. 2017, č. j. 75 Az 46/2016 - 70, který zůstává tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu nedotčen. O odměně a náhradě hotových výdajů

ustanoveného zástupce v řízení o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud samostatným výrokem.

[50] V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený advokát učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti, a proto mu náleží za tento úkon odměna ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele již v řízení o žalobě osvědčil, že je plátcem DPH, navyšuje se dle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající DPH ve výši 21 % na 4114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu